

Senca ljubezni

Po vrtu grem zamišljen oni dan,
kar stopi neka senca mi ob stran.
— Spomin pošilja me, — mi dé tožnó,
— mladost sem tvoja prišla po slovo! —

Pogled mi vzplava v rožne grme gred;
stezà še vedno skriva tisti sled,
kjer prvič sem poljubil te, deklè...
Pogledam — senca se v objem mi vzpnè.

Stane Bračko

Maščevanje

Pod baržunastim lokom neba,
v sončni luči mladega poletja,
za zástorom právljičnega svetá,
táko sem videl te sredi cvetja.

Odhitela si v pojoči drevored,
sáme so ptičke ostale z mano.
V veselem petju krvaví tvoja sled,
v moje srce žge vročo, grenko rano.

Glej, nocoj, ko bo noč rastla v zenit,
bom planil do mesca, ki v vsemirju poje,
in mu raztrgal obraz, v zlato prelit,
da ne bo več gledal ljubezni moje...

Ostani . . .

Tako otožne so vse moje pesmi,
kakor da se vračaš Ti z grobov,
nesoč naročja žalostnih cipres mi
s stisnjenih pokopališč domov.

Nocoj, nocoj ne stopaj v hišo, draga!
Moje pesmi je prišla poslušat smrt. —
Ostani, da ne odpodiš je s praga
in da lepa nama se ne skrije v vrt.